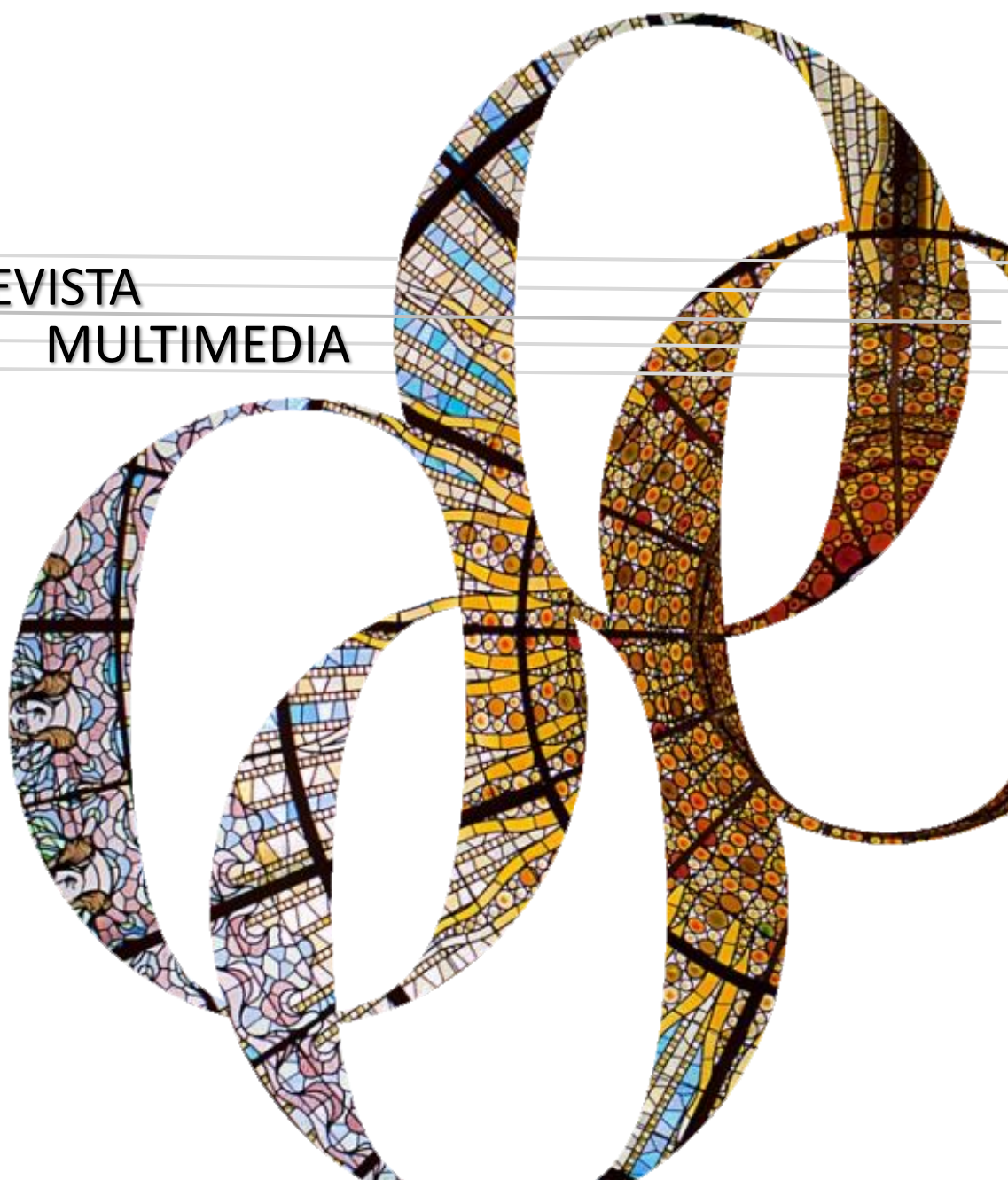

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

REVISTA
MULTIMEDIA

FLIST-FLAST

DEMÀ
Xavier Bosch

Francesc Canosa

Catalans desdibuixats

No ho sabia. M'ho deia un gran coneixedor de la política d'aquest país. Desdibuixat. Ho va llegir a l'article de Quim Monzó que recordava (també ho han fet Jordi Finestres i Jordi Amat) que el 1936 van assassinar Josep Maria Planes. Per denunciar amb els seus reportatges l'anarquisme gàngster. "Qui la FAI la paga", deia un acudit profètic d'*El Be Negre*. El setmanari d'humor de flaire francès que dirigia Planes disparava contra tothom. A ell li van disparar set trets al cap. També intenten matar Avel·lí Artís-Gener (Tísner). Estava amagat. Però ha de sortir. Escortat fins a l'hospital. Reconeix Planes. Només se li veu "un inconegut rictus de terror que li havia quedat estergit als llavis". Esferèit, fuig a França. Aquell país lliure traçat amb humoristes i dibuixants clars, senzills, fibló, moderns. A Catalunya eren un formiguer els que lluitaven per això. No se sap, no es vol saber, es nega. Però el país sempre ha dibuixat més llibertat que la que ha tingut. Potser perquè som gent dibuixada.

DESPRÉS DE LA MORT vam ser dibuix. *Lo Pare Arcàngel*. 1841. Primera publicació periòdica en català des de 1714. Només tres números. Es veu que n'hi ha que no els fa gràcia. Ja ho diuen el darrer dia: "*Circumstàncies imprevistes no han permès complir ab lo que prevé la llei*". La cosa millora. El 1843 tres somiatruïtes creen *Lo Verdader Català*. La finestra de la Renaixença catalana. Mira si va bé que poden fer sis números. Els insulten, amenacen, perquè... tot està escrit en català. Ni amb divan psicoanalític de cadira de bova es van refer. Haurem de ser més humils. Fem *Un Tros de Paper*. Primera plaça del periodisme i de l'humor modern a Catalunya. Un any i mig. Un dia en una caricatura surt el tinent d'alcalde de Barcelona duent lligat, com un gosset, un periodista. L'amiguisme. El periodista s'ho pren bé. El polític, no. I demana al governador civil que suspengui el número. Així és. El fiscal d'Impremta al·lega que un dels articles sobre l'Exposició de París atempta contra la dignitat francesa. En aquest país tothom porta un surrealista dintre.

EL CANVI DE SEGLE és per pixar-se. El 25 de novembre de 1905 militars de l'exèrcit espanyol destrossen les redaccions del setmanari satíric *Cu-Cut!* i el diari *La Veu de Catalunya* (ho recordava Agustí Colomines). No els fa gràcia un acudit al *Cu-Cut!* que se'n fot de les derrotes de l'exèrcit. Això és l'inici de la Solidaritat Catalana. Científic: als catalans ens han d'atonyinar com tonyina confitada per anar junts. Amb els trossos ja ens retroatonyinarem nosaltres. El *Cu-Cut!* dura deu anys. I peta. El darrer número (25 d'abril de 1912) és un dibuix d'un viatge de l'Orfeo Català a Madrid. Hi surt el mestre Lluís Millet amb una arpa

A França mai ningú oblidarà Charlie Hebdo. A casa nostra encara ens queda recordar tots els nostres homes mortalment desdibuixats.

STEPHANE MAHE / REUTERS

davant d'un ós, símbol de la capital de l'Estat; un rèptil antropomòrfic, el *lagartón*, vestit com a diputat, financer; rates, serps... tot el terrari. El títol: "La música amaneix les feres". Madrid en flames. Detencions. Pressions. El tanquen. Va morir de riure.

AQUÍ NOS'ESCAPA NINGÚ. Ni la gent d'ordre. Raimon Carrasco neix el 1924 i el seu pare el coneix per foto. Manuel Carrasco i Formiguera, líder d'Unió als anys trenta, és a la presó de Burgos. Sis mesos de garjola. *L'Estevet*, el setmanari que dirigeix, fa una caricatura on se'n fot de la llarga llista de victòries militars espanyoles al Marroc. I volem sobredosi d'ironia: el 1938 l'assassinen a Burgos.

DARRERA VINYETA. França, el món, sempre més recordarà *Charlie Hebdo*. Ningú oblidarà. És la diferència. Aquí, des de fa segles, l'humor, el periodisme, la llibertat d'expressió, han patit censures, detencions, sancions, amenaces, assassinats... Aquí el pot de tinta tombat de la desmemòria taca els nostres homes mortalment desdibuixats. Potser per això hem fet tant humor. Som humor. Ja ho va dir el català Charles Chaplin: "L'humor és el dolor que riu".

► 15 Enero, 2015

Los representantes de las entidades galardonadas por la FAD posan con sus respectivos diplomas.

McKee: "Se incumple tratar como te gustaría ser tratado"

BARCELONA
C. FERNÁNDEZ

"Con demasiada frecuencia, los profesionales de la salud no nos ofrecen la calidad de la atención de la que son capaces. Y lamentablemente son demasiadas las veces donde se incumple la regla de oro: *tratar a los demás como te gustaría que te trataran a ti* (...). Al final, el secreto de la calidad es el amor". Es lo que dijo el pasado martes Martin McKee, profesor de Salud Pública Europea en la London School of Hygiene and Tropical Medicine,

tras ser nombrado *homenot* internacional en los Premios a la Calidad 2015 de la Fundación Avedis Donabedian (FAD) (*ver DM del lunes*).

Rafael Matesanz, director de la Organización Nacional de Trasplantes, agradeció su nombramiento de *homenot* nacional, en un discurso en castellano y catalán en el que hizo un llamamiento a la colaboración de todo el Sistema Nacional de Salud, siguiendo el ejemplo de lo que ha logrado en trasplantes.

La gala, celebrada en

el Palau de la Música Catalana de Barcelona, estuvo presidida por el consejero de Salud de Cataluña, Boi Ruiz, que defendió "un acuerdo político que saque de la confrontación interesada a la sanidad". La FAD, tal y como avanzó DM el lunes, ha reconocido en esta edición la labor de, entre otros, los hospitales universitarios Valle de Hebrón de Barcelona y Virgen Macarena y Virgen del Rocío de Sevilla, la Fundación Hospital de Niños de Barcelona y la Comarca Guipúzcoa (AP) de San Sebastián.

► 15 Enero, 2015

PANORAMA

CULTURA

Natalia Sokolovskaya ofrecerá un concierto en el Teatro Juan Bravo

EL ADELANTADO / SEGOVIA

La pianista de nacionalidad rusa Natalia Sokolovskaya ofrecerá un concierto el viernes día 21 de enero en el Teatro Juan Bravo. La ganadora del 'Concurso Internacional de Piano María Herrero' de Granada interpretará en Segovia obras de C. P. E. Bach (12 variaciones sobre el tema Español Folia), Chopin (Fantasía en Fa menor, Nocturno en Re bemol mayor, Op. 27 nº 2, Introducción y Rondo en Mi bemol mayor, Op. 16), Albéniz ('Serenata', Granada y 'Leyenda', Asturias) y S. Rachmaninov (Sonata nº 1 en re menor Op. 28, Allegro moderato, Lento, Allegro molto) según el programa de la Sociedad Filarmónica de Segovia, que organiza esta actuación.

Natalia Sokolovskaya, nacida el 1989 y de nacionalidad rusa, empezó su formación musical a los tres años. En 2003, finalizó sus estudios primarios en la Escuela Especial de Música del Music College of Musorgskiy en su ciudad natal al sur de Rusia, Astrakhan. El mismo año, Sokolovskaya ganó el primer premio en el Concurso Internacional para Jóvenes Compositores en Moscú. En diciembre de 2005, debutó en la 'Great Hall' del Conservatorio de Moscú como solista con orquesta sinfónica bajo la dirección de A. Levin. Desde entonces ha actuado con diferentes orquestas como la 'St. Petersburg State Symphony', 'Classica', Orquesta Filarmónica

en Kharkov, Yaroslavl, Astrakhan, etcétera. Actualmente está estudiando piano y composición el 'Royal College of Music' (Londres) con Norma Fisher (piano) y en el Conservatorio de Moscú con Yuri Slesarev y Alexander Tchaikovsky.

Ha participado en masterclass impartidas por Mstislav Rostropovich, Dmitriy Bashkirov, Dmitriy Alexeev, Michell Beroff, Eugen Indjic y Alexander Sandler. Natalia es una apasionada de la música de cámara y ha realizado conciertos con renombrados músicos, como Hayk Kazazyan, Nikita Borisoglebskiy, Ivan Pocheikin, Valentin Uryupin y Petr Kondrashin.

Ha ganado numerosos premios en concursos de música de cámara y de piano. Así, además del primer premio del 'Concurso Internacional de Piano María Herrero' (Granada. 2014), tiene también el 'Ricardo Viñes' (Lleida. 2013), y otros galardones de Italia e Inglaterra. Natalia Sokolovskaya participa en festivales en Rusia, Inglaterra, Australia, Alemania, Francia, Italia, España y República Checa. Desde su primer recital en 2003, ha realizado giras de conciertos por toda Europa en salas de Moscú, San Petersburgo, Conservatorio de Astrakhan...

Para la próxima temporada, Natalia Sokolovskaya ha sido invitada a tocar con la Orquesta Sinfónica Clásica de San Petersburgo en el Palau de la Música (Barcelona).

► 15 Enero, 2015

Música germànica, ànima llatina

Javier Pérez Senz

El director d'orquestra veneçolà Gustavo Dudamel s'ha convertit en el nou rei Mides del món clàssic. Com a titular de l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles, ha duplicat el nombre d'abonats als concerts de temporada i el seu nom sona en totes les traveses com un dels tres candidats per succeir Simon Rattle com a nou director musical de l'Orquestra Filharmònica de Berlín (els altres dos il·lustres aspirants a ocupar el tron de Rattle són Christian Thielemann i Daniel Barenboim). Però en el cor

Obres de Beethoven, Wagner i Mahler sota la fulgurant batuta de Gustavo Dudamel

de Dudamel roman sempre l'Orquestra Simón Bolívar de Veneçuela, amb la qual oferirà dos concerts. La nova visita de Dudamel ha despertat una expectació màxima; s'han esgotat les localitats pel concert de demà, que forma part de l'abonament del cicle Palau 100, però encara queden entrades per a la cita del dissabte, fora d'abonament i dins de la sèrie Constel·lació.

Dudamel obrirà el primer programa amb una de les obres més emblemàtiques del repertori simfònic alemany, la famosa *Símfonia núm. 5 en do menor*, op. 67 de Ludwig van Beetho-

Gustavo Dudamel i l'Orquestra Simón Bolívar desperten la màxima expectació.

ven. No és una elecció casual. Quan va iniciar la seva relació artística amb el segell clàssic més famós del món, la Deutsche Grammophon, Dudamel es va obstinar a jugar les seves bases en el repertori que més bé coneixen els melòmans europeus. Va ser una aposta de risc—va

rebre crítiques d'un cert tuf xenòfob que posaven en dubte la capacitat tècnica d'una formació llatina a l'hora de mesurar-se amb les grans formacions alemanyes— de la qual va sortir victoriós. La veritat és que no necessiten mesurar-se amb ningú, perquè l'Orquestra Simón

Bolívar té una personalitat pròpia i inimitable, basada en la rigorosa preparació tècnica dels seus joves músics, i, com a marca de la casa, una energia i un entusiasme desbordant que contagien al públic en cada actuació. Es tracta d'un somni fet realitat: fa 40 anys, un visionari, Jo-

sé Antonio Abreu, va engegar el Sistema d'Orquestres de Veneçuela com una singular eina de superació personal, convençut que per mitjà de la música es pot arrencar de la violència i la marginació milers de nens i adolescents,

Al costat de la *Cinquena* de Beethoven, Dudamel proposa una espectacular incursió en la música de Richard Wagner —la seva nova aventura discogràfica—, a través d'una selecció de pàgines d'enorme lluentor orquestral que juguen un significatiu paper dramàtic en les seves grans òperes: entrada dels déus al Walhalla (*L'or del Rin*); *Viatge de Siegfried pel Rin* i *Seguici fúnebre de Siegfried* (*El capvespre dels déus*); *Murmurs del bosc* (*Siegfried*) i la cèlebre *Caalcada de les valquíries* (*La valquíria*). La selecció wagneriana comptarà, a més, amb la col·laboració extraordinària de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, al costat de l'orquestra i dirigits per primera vegada per Dudamel. Una col·laboració que “va captivar” el director, que sent predilecció per la sala modernista. Dissabte obrirà el concert amb l'obra *Tres versions sinfòniques* del compositor hispanocubà Julián Orbón, una peça especialment triada per Dudamel, que és “reflex de la nostra identitat nacional”. Ja a la segona part s'oferirà la *Cinquena Símfonia* de Gustav Mahler, tot un repte orquestral que també van enregistrar per al segell groc.

GUSTAVO DUDAMEL

Orquestra Simón Bolívar de Veneçuela
Palau de la Música
Divendres 16 i dissabte 17

► 15 Enero, 2015

CONCERT DEL FESTIVAL MIL·LENNI

Un pianista fora de sèrie

El virtuós músic Ignasi Cambra ofereix el seu primer recital al Palau de la Música

MARTA CERVERA
BARCELONA

Igual que altres famosos músics, com Steve Wonder i Tete Montoliu, Ignasi Cambra ha conviscut amb la ceguesa des que va néixer. Si el seu handicap no va ser impediment perquè estudiés al Liceu francès i es fes valer entre els seus cinc germans, tampoc ha suposat cap fre per a les seves aspiracions artístiques. El jove pianista barceloní acumula una gran carrera. El febrer passat, amb només 24 anys, l'aclamat director rus Valeri Guerguiev li va donar l'alternativa a l'Auditori on va interpretar el *Concert número 21* de Mozart juntament amb l'Orquestra del Teatre Mariinski. I dilluns que ve debuta al Palau de la Música, dins del Banc Sabadell Festival Mil·lenni, amb un recital que permetrà descobrir la seva connexió amb Beethoven, de qui tocarà la famosa sonata *Clar de Lluna* i *Tem-*

pesta; *Klavierstücke*, de Brahms, i la *Polonesa* de Chopin. Per acomiadar el programa ha escollit les animades *Tres danses argentines*, de Ginastera.

«Per a mi és significatiu que una promotora com la del Festival Mil·lenni, amb una programació tan eclèctica, s'hagi volgut arriscar amb un pianista jove i clàssic com jo», assenyala amb modèstia, assegut al costat del seu fidel gos guia.

Encara que sol controlar bé els nervis abans de fer una actuació últimament ha desenvolupat un petit ritual. «Des que la meva nòvia em va regalar un escalfador de mans electrònic fantàstic sempre l'utilitzo abans d'un concert, fins i tot a l'estiu», explica l'inquiet músic que té interessos molt diversos. Assegura que el piano no ha estat mai una obsessió ni un refugi. Era una afició que va créixer alimentada per professors com Maria Luisa Alegre, Albert Atenelle i Alexander Torazde. «En reali-

►► Companys fidels ► Ignasi Cambra, amb el seu inseparable gos guia i el seu piano, al saló de casa.

«És significatiu que una promotora aposti per un músic de clàssica i jove com jo»

tat, jo no somiava ser músic. De fet, estava matriculat a Esade i volia estudiar Enginyeria Informàtica», recorda. Una beca dels EUA per estudiar piano el va fer canviar de plans a l'últim moment. Cambra va creuar l'oceà i es va integrar en la vida de la Universitat d'Indiana a South Bend. «Em va captivar aquella mescla de gent. Per un costat hi havia estudiants apassionats per la música, i per un altre, la gent de l'Amèrica profunda», explica. Els dos últims anys els

ha passat a Nova York, on aquest estiu es graduarà del màster de piano en la prestigiosa Julliard School.

Malgrat els seus èxits aconseguits fins al moment, té alguns dubtes respecte al seu futur. «Encara no he decidit si continuaré en això», afirma. «Tot i que la música m'agrada i tinc facilitat en aquest àmbit, sempre deixaré la porta oberta a altres coses. No em vull tancar a res. ¡Hi ha mil coses que m'interessen!». ≡

► 15 Enero, 2015

ESPAIS

Visita guiada al Palau

PALAU DE LA MÚSICA - BARCELONA

Visites fins al 31 de desembre del 2015

Compra d'entrades a la web www.tresc.cat

~~18€~~
20%

El Palau de la Música Catalana, joia modernista declarada Patrimoni Mundial de la Humanitat, acull visites guiades durant tot l'any. És un dels monuments més representatius de l'arquitectura modernista, i els visitants podran conèixer tots els seus racons.

Per a TR3SC BÀSIC / PREMIUM / SUBSCRIPTORS EL PERIÓDICO

Entrevista Pierre-Laurent Aimard El prestigiós pianista francès interpretarà el llibre primer d'«El clavecí ben temperat» en el marc del cicle Palau 100 Bach

“La meua vida és un aprenentatge constant”

Valèria Gaillard
BARCELONA

Va visitar el Palau de la Música Catalana fa anys com a membre de l'Ensemble InterContemporain, però com a solista és el primer cop que trepitjarà l'escenari modernista. El prestigiós pianista Pierre-Laurent Aimard fa parada aquest vespre a Barcelona dins la gira de presentació del seu doble àlbum d'*El clavecí ben temperat* de Bach (Deutsche Grammophon). Com a intèrpret s'ha dit d'ell que “és el pianista de la llum i el color”, i tan aviat il·lumina obres d'autors rabiosament contemporanis —com ara Sir Harrison Birtwistle (de qui va estrenar el *Piano concerto* el 2014)— com s'endinsa en el repertori clàssic, Mozart, Schumann, Debussy i Ravel. El seu concert al Palau s'inscriu en el marc del cicle Palau 100 Bach.

Quin aspecte destacaria d'«El clavecí ben temperat»?

El conjunt, la síntesi de gèneres i estils musicals organitzats com una gran arquitectura. D'altra banda, suposa un recorregut des del principi fins al final, en què s'assoleix aquesta mena d'espiritualitat complexa de la música, gairebé religiosa, que sembla que desborda el conjunt per la seva proporció, la expressió i audàcia composicional.

Amb quin estat d'ànim s'afrenta a la partitura?

Amb un respecte impressionant. Cada vegada. La toco cada dos cops durant deu dies i després canvio de registre perquè és massa intens. En la meua carrera no he repetit mai el mateix programa perquè crec que hem de conservar la creativitat i no repetir-nos. Temo, a més, que m'avorriria tocar un any sencer el mateix programa. I detesto l'avorriment. La veritat és que és la primera vegada que toco un mateix programa tants cops i ho he fet expressament perquè em semblava que aquesta música és diversa, positiva i

Pierre-Laurent Aimard, en una imatge promocional ■ EL PUNT AVUI

constructiva, i tenia un sentit viure aquesta experiència.

Toca amb partitura?

Sí. Crec que no és una música composta per ser interpretada en una sala, i per tant no hi ha cap espectacle a fer. Al contrari, és una obra en què la música i la partitura són importants i per tant toco amb partitura. És la millor actitud, més autèntica. De vegades cal explotar el costat gestual, teatral, com un gran concert romàntic, però aquesta obra és diferent.

Quin missatge prova de transmetre amb aquesta obra?

El missatge de l'autor, ben segur, tot i que sovint no ho aconseguim. Intento fer present aquest conjunt d'una riquesa incomparable d'aquell que tal

vegada és el compositor més universal de tots els temps.

Sovint es diu que Bach és un joc matemàtic. Què en pensa?

Això també hi és, però és tot alhora. L'organització i la tècnica compositiva són molt potents, també hi ha tota una simbologia de xifres amagada, o no, però hi ha moltes més coses: molta expressió, molt caràcter i transformació de la composició, que encara és capaç de cridar l'atenció de l'auditor d'avui. Bach era un gran estrateg de la comunicació musical, perquè efectivament tothom pot escoltar la *Missa en si* i complaure's, ja sigui el primer plaer de la seva audició com a nivell més profund de la dimensió espiritual. Bach treballa a tots els nivells possibles.

Acaba d'enregistrar aquesta obra amb Deutsche Grammophon després d'haver enregistat el 2008 'L'art de la fuga'. Quins projectes bachians té?

Vull veure com visc aquesta experiència abans de prendre cap decisió. Tinc moltes ganes de fer coses i idees, però prefereixo esperar a viure totalment aquesta experiència abans de fer res.

Com combina la seva faceta d'intèrpret de música del segle XXI amb la dels grans clàssics?

Una vida en la qual només pogués tocar només un tipus de música seria massa reduïda. Intento aprendre les diferents llengües musicals i estils, l'època dels compositors que interpreto, les seves influències, i és una part que adoro

en la meua vida: l'aprenentatge. De fet, la meua vida és un aprenentatge constant i sempre aprenc obres noves.

S'identifica més, però, amb la música actual?

Gens ni mica. No m'imagino viure lluny de la llum dels creadors, perquè no crec que tingui gaire sentit viure només en el passat, seria un rebuig a la meua època. Per contra, atesa la riquesa del nostre passat artístic, no té sentit viure només en la nostra època. Per tant, des del principi vaig tenir molt clar que volia combinar tradició i novetat i així l'art tindria sentit.

Des del principi vaig tenir molt clar que volia combinar tradició i novetat i així l'art tindria sentit

Amb tot, la música contemporània és poc coneguda.

I què? Durant les vacances llegia un llibre de Liszt sobre Chopin i deia exactament la mateixa cosa. Els grans innovadors i revolucionaris, com ara Chopin, necessiten temps per ser acceptats pel gran públic. Hi ha molt d'academicisme al voltant; és així. I després, d'una altra banda, ens hauríem de preguntar si la quantitat d'auditors pot ser una referència. Penso en la televisió. Si una emissió és la més vista, vol dir això que és de qualitat? No cal preguntar-nos per la quantitat sinó pel sentit de l'obra i si ens pot aportar enriquiment en la nostra existència com a humans.

Com ha viscut els recents atacs terroristes a París?

Estic molt afectat com a ciutadà del món. Visc a Berlín, treballa molt a Àustria, als Estats Units, a Anglaterra... viatjo molt i m'agrada estar en contacte amb diferents parts del món. És com a ciutadà del món que vaig patir aquests atacs, que són el dur combat entre la civilització i la barbàrie. La civilització ha de ser capaç de defensar-se cívica i espiritualment. La reacció no només francesa sinó mundial ha estat a l'altura de l'esperança que possem en la civilització. ■

► 15 Enero, 2015

ENTREVISTA

“Bach fascina: desmenteix que la clàssica flaqueja”

Pierre-Laurent Aimard, pianista, interpreta ‘El clavecí ben temperat’, de Bach

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Tenia 12 anys quan li van presentar Olivier Messiaen. I 19 quan es va convertir en el primer solista al piano de l'Ensemble InterContemporain de Pierre Boulez. Va col·laborar amb Kurtág, amb Stockhausen, amb Carter, amb Benjamin... i, molt especialment, amb Ligeti, una fusió que va du-

rar 15 anys (va gravar les obres completes). I malgrat el seu talent especial per a la interpretació de la música del seu temps, no va deixar de banda el repertori de la clàssica. Ni del barroc.

Pierre-Laurent Aimard (Lió, 1957), intel·ligent i analític pianista –i millor músic–, fa avui el seu debut en solitari al Palau presentant el seu disc del primer llibre d'El clavecí ben temperat de Bach, sis anys després d'haver enregistrat L'art de la fuga, amb un

èxit de venda sense precedents. **Vostè va aconseguir una cosa tan insòlita com convertir Bach en un supervendes. Formava part del més venut a iTunes. Quina lectura en fa?**

Doncs que Bach és enormement estimat. Una peça tan exigent com L'art de la fuga crea fascinació entre la gent. Per mi és una joia que desmenteix això que sents sovint que la clàssica no va bé i que cada vegada té menys públic. Em sembla un error voler re-

MARCO BORGREVE / DG

L'analític pianista francès es presenta avui al cicle Palau 100 Bach

córrer als crossovers amb el pop com a solució. La clàssica encara té un gran paper, només hem de trobar la manera d'ensenyar-la, comunicar-la; cal adaptar-se a les noves generacions.

Per què encaixa Bach, tan complex i perfecte, en aquests temps caòtics que vivim?

Per la seva gran capacitat de comunicació. Fins i tot quan escrivia una peça complexa sempre hi donava una expressió, un caràcter, una dimensió des de la qual es dirigia a tothom.

El clavecí ben temperat... un cosmos musical infinit?

Sí, perquè utilitza diferents gèneres, tradicions, contextos... com si Bach hi representés no totes però sí moltes de les diferents músi-

‘EL CLAVECÍ BEN TEMPERAT’

“Intento que cada una de les peces que el formen ofereixi la seva pròpia veritat”

BACH COM A NECESSITAT VITAL

“Vull passar temps amb la música que expressa coses d'una manera constructiva”

ques de la seva època i del passat; músiques de tot nivell de dificultat. És un intent de síntesi de totes les músiques possibles: profanes, gairebé d'entreteniment, però també d'alt significat espiritual. Té aquest sentit universal. Són composicions que creen un total, un món musical.

S'ha pres un temps sabàtic per afrontar aquesta peça, vostè. Quina és la seva aportació?

He volgut donar vida a la immensa diversitat d'aquesta música, que una fuga no s'assembla a l'altra, que peces amb referències potents es distingeixin de les abstractes. Cadascuna de les 48 peces ha d'oferir la pròpia veritat. N'hi ha que pertanyen a antigues tradicions de la polifonia, d'altres molt de moda i altres d'originals, que miren al futur. De vegades necessito passar temps amb la música que reflecteix la diversitat del món. I això està compost per un arquitecte que mostra la diversitat de manera poderosa. Em fascina, vull dedicar temps de la meua vida a la música que expressa coses d'una manera constructiva.●

► 15 Enero, 2015

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

Ignasi Cambra, pianista

VÍCTOR M. AMELA IMA SANCOS LLUÍS AMIGUET

Tinc 25 anys. Vaig néixer a Barcelona i estic vivint a Nova York. Sóc concertista de piano, i ho seré mentre gaudeixi. Sóc solter. Política? Me la prendré seriosament quan ho facin els polítics! Creences? No sóc practicant. Prefereixo la profunditat expressiva al virtuosisme tècnic

“No permetis que una discapacitat et defineixi”

MANÉ ESPINOSA

Palau de la Música

Va néixer cec. Això i la seva joventut no impedeixen que s'estigui guanyant un lloc rellevant en el circuit mundial de concertistes de piano: està tocant als Estats Units, Rússia, el Japó, Corea, Espanya... Però com que es vol divertir, m'explica que ara està cursant a Nova York el prestigiós màster Juilliard, pel gust de compartir experiències amb músics que li interessin... No vol ser el millor pianista, sinó el que es diverteixi més tocant, i això desborda en la seva conversa, que denota més interès per expressar l'emoció de la música que per efectismes i virtuosismes. Ignasi Cambra toca el dilluns 19 de gener al Festival del Mil·lenni del Palau de la Música (21.00 h).

Mentre toca, què fa el seu gos pigall? Dorm.

Bon senyal?

Sí. A l'anterior el disgustava una sonata de Scarlatti: si la tocava, s'aixecava i marxava.

El gos l'acompanya als recitals?

Abans sí. Fins que un senyor em va confessar a Califòrnia que durant el recital s'havia distret mirant el gos com dormia, els seus petits sobresalts en somiar...

Competència deslleial!

En podria treure partit: l'entendridor xou del pianista cec amb el seu fidel gos pigall que l'inspira! Però no, jo busco una altra cosa. I ara el deixo dormint al camerino.

I què busca al piano?

Profunditat, expressió, dir alguna cosa sobre la peça que interpreto, transmetre emoció, compartir l'experiència del moment.

Què en diu el públic del seu talent?

Pregunti's-ho, a mi m'és igual. És innecessari. Si m'analitzes mentre toco, no escoltes! Diga'm només com t'ho has passat, ja està.

Quin pianista li agrada a vostè?

Els que transmeten alguna cosa, Sokolov, Pollini... Cortot, de gran, fins i tot s'oblidava

de les notes correctes però... t'explicava coses. Lang Lang és al·lucinant amb els dits, però... i? Ell està amagat per allà darrere.

On voldria arribar amb el piano?

La meua ambició no passa per arribar a res que no sigui estar content mentre toco. Si em diverteixo tocant, algú vindrà. No sóc obses de la perfecció ni seguiré per inèrcia.

Com va començar?

Quan tenia sis anys: la meua mare va veure que m'agradava i m'hi va apuntar. I ha continuat agradant-me, i avui tinc la sort que em criden per tocar... i em diverteixo fent-ho.

Ser cec li va dificultar la formació?

Llegia en braille les partitures, una per a cada mà. Cec o no, es tracta que els dits memoritzin la peça.

Sobre això Alicia de Larrocha em va explicar una cosa memorable...

Admirable pianista, va portar els compositors espanyols al món... Què li va explicar?

Em va dir: “Mentre toco penso en la llista de la compra”.

És cert, de vegades el teu cervell desconnecta dels dits i toques millor que mai! Per molt que controlis, sempre hi ha un marge incontrolable... Per això tenim manies...

Quines manies?

Alexander Toradze s'agenolla i resa abans de sortir a tocar. Ell és un mestre, però... davant aquest marge d'error, prega a Déu.

Alguna altra mania de pianista?

Alguns es neguen a tocar si no és amb el seu propi piano, com Krystian Zimerman, que viatja a tot arreu amb el seu piano i amb el seu afinador de piano. Jo no tinc manies.

Quins compositors prefereix tocar?

Els que expressen emocions profundes, com Brahms al final de la seva vida...

Què ha de tenir un pianista per ser molt bo?

Molta perseverança, i autoconfiança. I que t'agradi molt tocar. És una empresa exigent, i si no la vius... no avances.

Diuen que dedicant-li a una activitat més de 10.000 hores... virtuós!

Bé, i què? Es tracta de transmetre alguna cosa a qui escolta.

Si no es dediqués al piano, què faria?

Vaig començar a cursar Empresarials i Enginyeria Informàtica, però per no fer-ho tot a mitges em vaig concentrar només en el piano. M'agraden els ordinadors, la informàtica, muntar i desmuntar artefactes... I sóc addicta a la informació, tota l'estona estic pendent del mòbil...

Però no veu la pantalla.

És un mòbil adaptat, esclar: hi ha aplicacions que passen a veu totes les funcions.

La ceguesa li ha afinat l'oïda?

És lògic que hagi fet màxima atenció al món mitjançant l'oïda, en canvi, gens ni mica amb l'olfacte, que és un desastre...

Li ha pesat la ceguesa?

Només quan em cau un objecte a terra... No: vaig néixer així i no ho puc comparar...

Acceptaria veure-hi, si fos possible?

Per curiositat, sí, però sense creure'm que veure-hi hagi de ser millor que no veure-hi.

La ceguesa l'ha limitat?

No, perquè no hi ha més discapacitat que la que s'autoimposa un mateix, i jo no m'he tancat mai cap porta! Que delicada és, per això, la discriminació positiva...

Per què?

No saps si hi ets pels teus mèrits o per correcció política... Això passa amb les quotes de gènere, de raça, de discapacitat...

Tots tenim alguna discapacitat, sí.

Vols veure un cec que toca el piano? Doncs vine. M'és igual la raó que tinguis per venir. Però si el concert és dolent, tornaràs?

No, esclar. Aconselli el que vulgui a qui se senti discapacitat, sisplau.

Tu no ets només la teua discapacitat: no permetis que ella sola et defineixi. Ja sé que és difícil, perquè ens agraden tant els clíxex...

Com veu la nostra música?

Veig que aquí no apostem per la cultura musical. La música forma la ment del nen, la lògica, la sensibilitat... però com que els polítics no li veuen cap rèdit electoral immediat, doncs no hi ha manera.

VÍCTOR M. AMELA

► 15 Enero, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

El documental del mes. El documental que s'estrena aquest mes, *Everyday Rebellion*, d'Arash i Arman T. Riahi, Àustria / Suïssa, 2013, 104 minuts, reflexiona sobre què tenen en comú els moviments d'indignats d'arreu el món. Es podrà veure a diverses sales. www.eldocumentaldelmes.com
Estrena a Aribau Multicines. Aribau, 8-10 (20 hores). 6 euros.

Barcelona ciutat

Tècniques d'injecció. Conferència a càrrec de Daria Roca, infermera i educadora en diabetis de l'hospital Clínic.
Associació de Diabètics de Catalunya. Balmes, 47, entr. 2a (18 hores).

Club de Lectura del Museu Picasso. Sessió al voltant de *Buffalo Bill Romance*, de Carlos Pérez, amb Àlex Matas.
Museu Picasso. Plaça Sabartés, 1 (19 hores).

Tracce d'invisible. Lo sguardo su ciò che muta. Presentació d'aquest llibre i inauguració de l'exposició d'aquarel·les d'Isabel Permanyer.
Istituto Italiano di Cultura. Passatge Méndez Vigo, 5 (19 hores).

Una mirada a la marginalitat: joventut i família. Una reflexió de la marginalitat en relació a la joventut i la família a càrrec de Tomàs Gil Márquez, doctor de Dret Constitucional de la UAB.
Facultat de Filosofia de Catalunya. Sala Sant Jordi. Diputació, 231 (19 h).

Barcelona 1900-1917. Blanca Giribet presenta aquest llibre de fotografies d'Adolf Mas (1860-1936), un dels primers periodistes gràfics del nostre país.
Sala Àmbit Cultural El Corte Inglés de Portal de l'Àngel (19 hores).

Miradocs. Mostra de cinema documental. Avui es projecta *Huellas de ausencia*, d'Ana Monrás / ESCAC, i *La mala llet*, de Mireia Fontanals.
Casa Elizalde. València, 302 (19.30 hores). Gratuït.

Benestar i malestar a Catalunya: l'evolució de les desigualtats. Conferència a càrrec de Marina Subirats, catedrà-

JORDI SAVALL
Cicle Música Antiga
L'Auditori
Lepant 150
21 hores. De 10 a 40 euros

Savall Salisburgensis

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

El barroc és inabastable. I Jordi Savall el converteix a més en addictiu. El mestre gambista serà aquest ves-

mard, que a la mateixa hora toca a Palau 100 Bach en el primer llibre del *Clavecí ben temperat*. La impossibilitat de desdoblarse potser portarà algú a la desesperació.
La programació musical barcelonina té aquestes coses. Ha

de la música sacra barroca, inicialment era anònima, tot i que actualment s'ha aclarit que és atribuïble al compositor bohemí. Biber, molt més conegut per les seves composicions per a violí, cosa que no li va impedir ser també prolífic

EFF

Savall és un dels plats forts del cicle de música antiga de L'Auditori

pre a L'Auditori amb la Capella Reial de Catalunya i el seu conjunt Le Concert des Nations, al qui dirigirà en la *Missa Salisburgensis* del compositor i violinista bohemí Heinrich Ignaz Franz von Biber, dins del cicle de música antiga d'aquesta sala. La notícia té el seu costat negatiu, i és que el públic amant del gènere voldria poder assistir també al concert de Pierre-Laurent Ai-

començat l'any amb poca activitat i, de sobte, s'acumulen dues vetllades clau un mateix dijous, i tant és l'esforç que dediquin els equipaments a la tasca de coordinar-se.
Savall dirigirà aquesta composició policoral per a 16 parts vocals i 37 d'instrumentals, considerada la de més envergadura de l'anomenat barroc colossal. Exemple d'excel·lència

en la música sacra coral (misses, rèquiems, motets...), s'hauria inspirat per a aquesta *Missa Salisburgensis* en les possibilitats acústiques de l'enorme catedral de Salzburg. La peça havia de servir per celebrar el 1100è aniversari de la localitat com a centre del cristianisme. Era l'any 1682.
Amb la Capella Reial de Catalunya cantaran com a solistes els contratenors Pascal Bertin i David Sagastume, i el tenor Nicholas Mulroy.●

tica de sociologia de la UAB. Presenta Marçal Tarragó, economista.
Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (19.30 hores).

Festa #SurtdeBarna. Presentació de la nova plataforma de continguts culturals que connecta joves creadors i públics, *SurtdeCasa.cat*
Centre d'Art Santa Mònica. Rambles, 7 (19.30 hores).

On the road. Dins d'aquest cicle es projecta *Sucedió una noche*, de Frank Capra, EUA, 1934, VOSE.
Centre cívic Fort Pienc. Plaça Fort Pienc, 4-5 (19.30 hores). De franc.

Dijous blues. Concert a càrrec del trio Wax&Boogie, format per Ster Wax, veu, David Giorcelli, piano, i Reginald Vilardell, piano.
Casa Gollerichs. Gran Via, 491 (20 h).

Et dono la meua memòria. Amb motiu de l'estrena a Catalunya de l'espectacle argentí *Granos de uva en el paladar*, se celebra una taula rodona sobre teatre i memòria, amb la periodista Montse Armengou i les dramaturgues, directores i actrius de l'obra, Susana Hornos i Zaida Rico.
Casa Amèrica Catalunya. Còrsega, 299, entresòl (20 hores).

Xcèntric. Sessió dedicada a Raymonde Carasco, que va començar a fer les seves pel·lícules a Mèxic sense el suport de cap institució, amb els seus propis recursos, seguint la petja del *Viatge al país dels tarahumara* que Artaud va fer el 1936.
CCCB. Montalegre, 5 (20 h). 4 euros.

Born de Cançons. Concert a càrrec de Lax'n'Busto. 15 euros.
El Born Centre Cultural. Plaça Comercial, 12 (20 hores).

I Cicle de Gospel i Spirituals de Catalunya. Concert a càrrec de Tretze Veus / Blaïkorus. Director, Joan Codina Vila, i pianista, Marta Obradors.
MEAM - Museu Europeu d'Art Modern. Barra de Ferro, 5 (20.30 h). 14 euros.

Cantagiro. Música italiana a l'estil beat dels anys 60/70.
La Sonora de Gràcia. Riera de Sant Miquel, 59 (22 hores). 4 euros.

Ens agrada!

Per Xavier Cester

01.

GUSTAVO DUDAMEL

És una de les grans cites de l'any: l'aclamat director veneçolà i els joves de l'Orquestra Simón Bolívar. ► Palau de la Música. Divendres 16 i dissabte 17

02.

VOCE / VOIX

L'OBC baixa al fossat del Liceu per a un divertiment de Montsalvatge i un colpidor monòleg de Poulenc. A escena, Àngels Blancas i Maria Bayo. ► Gran Teatre del Liceu. Dg. 18, dt. 20 i dj. 22

03.

JOSEP PONS

L'altre cara de l'intercanvi.
L'orquestra del Liceu surt del
fossat per interpretar Schumann,
Fallà (les evocadores 'Noches'
amb Josep Colom) i Brahms.
► L'Auditori. Dv. 16 i dg. 18

04.

VÍCTOR DE LA ROSA

Relleu en la residència musical de l'edifici gaudinià. Ara és el torn del clarinetista que enceta el periple amb programa contemporani.
► La Pedrera. Diumenge 18

05.

DANIEL LIGORIO

Un pianista de solvència més que contrastada per interpretar el deliciós 'Concert núm.1' de Beethoven al costat de l'ONCA i el seu titular, Gerard Claret.

► Palau de la Música. Dj. 22

Música

Més concerts de
clàssica a **timeout.cat**

► 15 Enero, 2015

Un gran gestor a l'orgue

Bernard Foccroulle va fer brillar La Monnaie, però es posa a rere l'instrument al Palau de la Música. Per **Xavier Cester**

Els compartiments estancs mai són bons per definir les persones, però, a més a més, algunes figures són encara més difícils de categoritzar. Prenguem per exemple Bernard Foccroulle. El vessant més públic de la seva activitat l'identifica com un dels més prestigiosos gestors culturals europeus dels últims 25 anys. Va ser ell qui, el 1992, va prendre de mans de Gerard Mortier les regnes de La Monnaie de Brussel·les, un teatre que el seu antecessor

“
És un dels més prestigiosos gestors culturals dels últims 25 anys

havia situat en l'avantguarda operística del continent. En els 15 anys que Foccroulle el va dirigir, no només va consolidar el seu prestigi, sinó que el va augmentar gràcies a una brillant política en què les noves mirades dramaturgiques al gran repertori anaven de bracet amb l'aposta sincera per la nova creació i la redescoberta de joies oblidades del passat.

El 2007 Foccroulle va passar de la plujosa Brussel·les a l'asolellada Aix de Provença per dirigir un dels festivals amb més solera d'Europa. De nou, l'èxit l'ha acompanyat en aquesta nova etapa en la qual, com abans, el gestor belga no s'ha limitat a ser un simple programador amb bon nas. La seva mirada és més inclusiva i es fonamenta en una ferma creença en el rol fonamental

JOHAN JACOBS

que tenen l'òpera i la música en concret, i la cultura en general, per afrontar els reptes de futur de la nostra societat, ja sigui amb la incorporació de nous sectors socials, ja sigui amb el diàleg franc amb altres realitats culturals.

Un esplèndid organista

El doble vessant de gestor i pensador a vegades ha amagat un altre element clau de la seva personalitat: és un esplèndid organista. És en aquesta faceta com el músic belga actua al

Palau de la Música, per treure tot el suc de l'instrument que, després de dècades d'oblit, va tornar a sonar el 2003.

El programa és força variat: des de Bach (del qual Foccroulle ha gravat tota l'obra d'orgue) fins al segle XX (una de les seves especialitats), passant per una mirada a l'escola francesa. Una bona targeta de presentació per a algú que és molt més que un gran músic.

Bernard Foccroulle toca l'orgue del Palau el dc. 21.

▶ 14 Enero, 2015

Tribunals

L'hotel del Palau, a la taula del Suprem

ACUSACIONS El fiscal i els advocats del Palau de la Música i dels veïns volen que faci repetir la sentència i que es condemni els caps d'Urbanisme de Barcelona**DEFENSES** Els lletrats de Millet i Montull demanen l'absolució dels seus clientsMayte Piulachs
BARCELONA

La sentència de l'Audiència de Barcelona del cas del fallit hotel del Palau de la Música, dictada el maig passat, no va agradar a la majoria de les parts personades. El Tribunal Suprem fa dies que té sobre la taula els recursos presentats per totes les acusacions i per les defenses de Fèlix Millet i de Jordi Montull, els únics condemnats a un any de presó i a pagar una multa de 3,6 milions i 900.000 euros, respectivament, per tràfic d'influències.

El Tribunal Suprem no ha de trigar gaires mesos a pronunciar-se, i els advocats esperen la seva resolució per aquesta primavera. Així sí, amb la jurisprudència fixada des del febrer passat, l'alt tribunal no pot condemnar cap persona que hagi estat absolta, i només pot ordenar, en aquest cas a l'Audiència de Barcelona, que dicti una nova resolució, valorant documents omesos. Per això, el fiscal del Suprem —recollint les propostes del fiscal del cas, Antoni Pelegrín— ha sol·licitat al tribunal que faci repetir la sentència, perquè la secció cinquena “no va valorar tota la prova documental practicada”.

En concret, el fiscal demana que es valori el full

Valderrama, empiatat

L'Audiència va considerar provat que Manuel Valderrama havia pagat 895.000 euros a Fèlix Millet i Jordi Montull perquè Olivia Hotels fos l'adjudicatària de construir l'hotel del Palau de la Música. En el judici, ell va negar que aquelles anades al banc per treure diners, el desembre del 2006, fossin per pagar Millet.

L'empresari, força empiatat amb la sentència, va comunicar a l'Audiència que volia presentar-hi un recurs, i li van respondre que no ho podia fer perquè era testimoni. El que està pendent és que un jutjat investigui Valderrama per fals testimoni, tal com van demanar els veïns i va recollir la resolució.

La sentència

2

condemnats: Fèlix Millet i Jordi Montull, a un any de presó i a pagar una multa de 3,6 milions i 900.000 euros.

4

absolts: l'arquitecte Carles Díaz, l'extint d'alcalde Ramon García-Bragado, i Ramon Massaguer i Enric Lambies.

de ruta —escrit per l'arquitecte Carles Díaz, absolt— suposadament acordat entre l'extint d'alcalde de Barcelona i excap a la Generalitat, Ramon García-Bragado, i els lladres confessos del Palau per amagar el primer conveni, signat amb el conseller d'Economia, Antoni Castells, que xifrava l'operació de l'hotel en 15 milions. A més, s'hi precisava que el promotor havia de pagar 5 milions a la Generalitat per la compensació de la permuta del solar del carrer Ciutat, i al

Palau, 3,6 milions com a promotor de la venda de l'edifici del carrer Sant Pere Més Alt, cedit pels germans de La Salle a canvi de reformes a l'escola. L'objectiu: difondre que era una operació 100% d'interès públic.

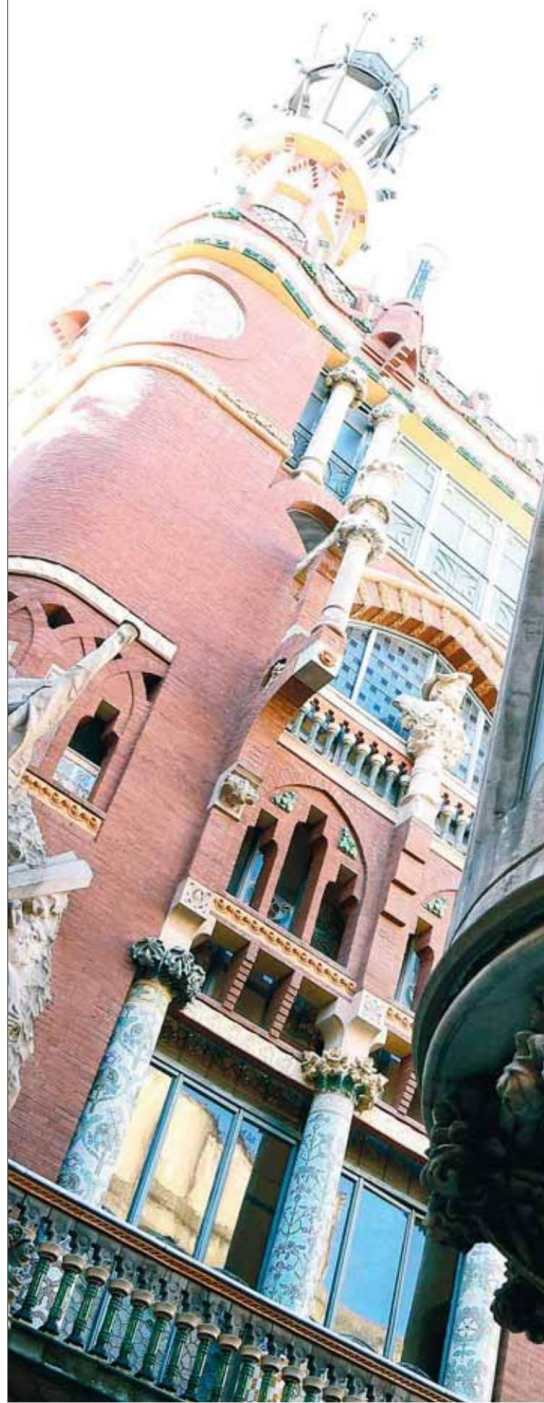
Per la fiscalia, si es valorava aquest document, el director jurídic municipal, Enric Lambies, hauria de ser condemnat per falsedat documental. I és que en la sentència, l'Audiència va certificar que Lambies sabia que Olivia Hotels, de Manuel Valderra-

ma, era el titular de les finques i no pas el Palau de la Música, però no el va castigar adduint que la normativa no estava en vigor.

Per la seva part, l'acusació popular dels veïns del nucli antic, exercida pels advocats Alex Solà i Jaume Asens, també demanen la condemna de l'antiga cúpula d'Urbanisme de Barcelona per prevaricació i falsedat documental, amb García-Bragado i l'exgerent d'Urbanisme Ramon Massaguer. Millet i Montull van ser condemnats per dos delictes de tràfic d'influències, i l'acusació exercida pel Palau vol que se'ls condemni per apropiació indeguda i que paguin a la institució els prop de 900.000 euros que van cobrar de Valderrama. L'Audiència va denegar-los-hi perquè “era una especulació”.

Finalment, Millet i Montull demanen la seva absolució. Jordi Pina, l'advocat de Montull, exposa en el recurs que “s'han vulnerat el principi acusatori i el dret de defensa perquè les acusacions no van especificar sobre quin funcionari Millet i Montull van exercir les influències”, mentre que sí que es concreta en la sentència: “Van fer de forma més intensa aquesta influència i la van fer prevaldre sobre Massaguer, García-Bragado i Itziar González.” ■

Balconada de l'edifici al carrer Sant Pere Més Alt, davant el Palau de la Música, on es volia fer l'hotel ■ ANDREU PUIG

► 14 Enero, 2015

La junta directiva de l'Orfeó Català proposa un canvi dels estatuts per agilitar-ne la gestió i "garantir la pluralitat i governabilitat"

Modernitzar el Palau

Redacció
 BARCELONA

L'Orfeó Català, propietari del Palau de la Música, va presentar ahir una proposta de modificació dels estatuts per "modernitzar i agilitar" el seu funcionament i garantir "la pluralitat i la governabilitat". Així ho va manifestar la seva presidenta, Mariona Carulla, en la presentació de les propostes de la comissió d'estatuts. Carulla va recalcar que cal adaptar el reglament "als nous temps".

Àlex Robles, vicepresident de l'Orfeó, va destacar entre les propostes que els càrrecs de la junta directiva siguin de 4 anys, en comptes de les rotacions actuals, i que es re-

Mariona Carulla i Àlex Robles, presidenta i vicepresident de l'Associació Orfeó Català ■ ACN

forcin les atribucions de la junta per iniciar accions legals, una conseqüència del cas Millet. Els gairebé 2.000 socis de l'Orfeó votaran els canvis el 10 de fe-

brer en una assemblea extraordinària. Caldrà que dos terços dels vots d'assistents i delegats siguin favorables a la proposta, aprovada el 8 de gener per

la junta directiva. Les modificacions sorgeixen de l'"experiència" dels quatre anys de govern i els dos embats electorals recents. Una trentena de so-

cis han fet suggeriments a la proposta en un procés participatiu previ.

Segons Mariona Carulla, altres objectius d'aquests canvis són millorar el procés i la participació dels socis en assemblees i eleccions de l'Orfeó, garantir estabilitat, optimitzar el seu funcionament i eliminar els aspectes més ambigus dels antics estatuts. Entre els canvis proposats hi ha establir una jornada electoral per escollir junta directiva; obrir la porta a un sistema de vot electrònic; permetre delegar el vot només amb la fotocòpia del DNI—i no una certificació notarial—, i fer que cada candidatura hagi de ser avalada per la firma d'almenys 100 socis. ■

► 14 Enero, 2015

L.B.

Josep Fadó es un reconocido tenor catalán que este fin de semana protagonizará el Recital Sant Antoni en el Casino 17 de Gener de Ciutadella. Será un concierto popular «donde queremos hacer pasar un rato agradable a la gente que asista», explica Siscu Riudavets. «El repertorio que ofreceremos está pensado para que el espectador pueda disfrutar de un buen rato de música con zarzuela, ópera, napolitanas y alguna sorpresa más», señala.

La última vez que Josep Fadó cantó en Menorca fue en el Concierto Lírico de Sant Lluís, en verano de 2013. La propuesta del recital Sant Antoni de Ciutadella le llegó a Fadó de su amigo Siscu Riudavets. «Con una llamada de teléfono lo tuvimos todo atado. Él ha sido el promotor y alma de este

Josep Fadó actúa este fin de semana en el Recital Sant Antoni de Ciutadella

nuevo encuentro en Menorca donde siempre es un placer acudir», explica el tenor en una entrevista publicada por la productora Nan Ventura.

Josep Fadó compartirá escenario con el propio Siscu Riudavets, que actuará como barítono, y con el acompañamiento de Ulyana Popovych al piano. El Recital Sant Antoni tendrá lugar este sábado, día 17, a las 20 horas, y el domingo, día 18, a las 19 horas, en el Teatro del Casino 17 de Gener.

Las entradas ya están disponibles en la taquilla del teatro a diario, de 19 a 20.30 horas, a un precio de 12 euros para el público en

Josep Fadó, reconocido tenor, actuará en el Casino 17 de Gener. ● FOTO J.F.

general y de 10 euros para quienes dispongan de la tarjeta Nan Ventura.

PASIÓN POR EL BEL CANTO

Josep Fadó ha participado en multitud de producciones como «Aida», «Nabucco», «Lucia de Lammermoor», «Il Trovatore» y «Der Rosenkavalier», entre otras. Sus papeles destacados ha sido Don José en «Carmen», en el Festival Internacional Alexander Mijailow (Rusia); Pollione en «Norma», en el Stadttheater de Klagenfurt (Austria); José María en «La chulapona», en el Teatro de la Zarzuela de Madrid; Radamés en «Aida», en el Opern Festspiele St. Margarethen (Austria) y Teatro Sociale di Rovigo (Italia); en el «Réquiem» de Verdi en Maó; Manrico en «Il trovatore»; o don Álvaro en «La forza del destino», entre otros, y ha sido protagonista en el Palau de la Música.

VICTOR DE LA ROSA
Clarinet
Gener - Març 2015

Informació i entrades:
www.lapedrera.com

Gustavo Dudamel torna al Palau amb l'Orquesta Simón Bolívar en dos concerts consecutius, els dies 16 i 17 de gener

Publicat per Redacció el 14 gener, 2015 a Actualitat, Simfònic · 0 Comentaris

L'Orquesta Simón Bolívar de Venezuela. © Nohely Oliveros

L'Orfeó Català i el Cor del Cambra del Palau de la Música actuaran en el concert del dia 16 per primera vegada sota la batuta de Dudamel.

El cicle Palau 100 acull una doble visita sense precedents els propers dies 16 (localitats exhaurides) i 17 de gener (20.30 h). Es tracta de l'Orquesta Simón Bolívar de Venezuela, dirigida pel seu titular: Gustavo Dudamel. El concert del dia 16 comptarà, a més, amb la col·laboració extraordinària de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, que interpretaran al costat de l'orquestra, i dirigits per primera vegada pel director veneçolà, fragments de *Lohengrin* i *Tannhäuser* de Wagner. Una col·laboració que "va captivar" el director, que sent una predilecció per la sala modernista del Palau de la Música, amb la qual reconeix estar "construint una bonica amistat". Els concerts suposen l'esperat retorn del carismàtic director veneçolà al Palau de la Música Catalana després de la seva aclamada actuació el mes d'abril passat amb l'Orquesta Simfònica de la Ràdio de Baviera.

El programa del concert del dia 16 inclou la interpretació de la *Simfonia núm. 5* de Beethoven, una de les obres més rellevants del repertori simfònic, a més d'una selecció de fragments d'òperes de Richard Wagner, que l'orquestra interpreta per primera vegada en gira fora del seu país: *El capvespre dels déus* i *Siegfried*, a més dels ja esmentats fragments de *Lohengrin* i *Tannhäuser*. El dia 17 obrirà el concert l'obra *Tres versions sinfòniques* del compositor hispanocubà Julián Orbón, una peça especialment triada per Dudamel, que és "reflex de la nostra identitat nacional". Ja a la segona part s'oferirà la *Cinquena Simfonia* de Mahler, que conté alguns dels capítols més emocionants i commovedors de la història de la música.

Els + vistos Els + recents Comentaris

16 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
Una OBC amb dues cares

16 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
Nova convocatòria del projecte Bach Zum Mitsingen 2015

17 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
10a edició de la Cantata de Nadal amb l'estrena de 'Font d'aigua viva' d'Albert Guinovart i el poeta Jordi Pàmias

17 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
L'Orfeó Català i els Castellers de Vilafranca conviden a somiar al Palau de la Música amb un anunci viral

17 desembre, 2014 · 0 Comentaris · Redacció
Una trilogia Mozart-Da Ponte-Dei Furbi

Gustavo Dudamel. © Mark Hanauer

Amb aquests concerts, el públic melòman podrà comprovar que aquesta formació musical, pedra angular d'El Sistema d'orquestres infantils i juvenils de Venèçuela (creat per José Antonio Abreu el 1975) no és només un projecte social d'integració que ofereix possibilitats de futur per als joves, sinó que també és una de les orquestres més fascinants i il·lusionants del món.

Una hora abans del concert del dia 16 (19.30 h), el cicle de conferències Parlem de Música oferirà una xerrada a càrrec de Carlos Calderón, doctor en humanitats, músic i historiador, a l'entorn del concert, a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català.

Like 4 people like this. Be the first of your friends.

Previous Post
Curs de Sensibilització-Pedagogia
Edgar Willems® a l'escola
Musicant

Comenta-ho

Nom

Imprescindible

Correu electrònic

Imprescindible

Pàgina web

Missatge

Publica el comentari

REVISTA
MUSICAL
CATALANA

Cerca

Revista Musical Catalana

M'agrada T'agrada.

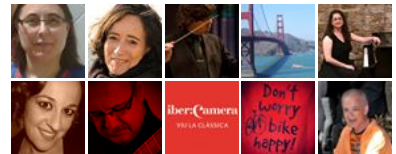
Revista Musical Catalana

19 h

El cicle Palau 100 acull la doble visita sense precedents els propers dies 16 (localitats exhaurides) i 17 de gener (20.30 h) de l'Orquesta Simón Bolívar de Venezuela, dirigida pel seu titular: Gustavo Dudamel. El concert del dia 16 comptarà amb la col·laboració extraordinària de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau, amb fragments de "Lohengrin" i "Tannhäuser" de Wagner.

Gustavo Dudamel torna

A tu i a 1.625 més us agrada Revista Musical Catalana.

Complement social de Facebook

Arxiu

Actualitat	1013	Antiga	43
Cambra	233	Concursos i Premis	121
Contemporània	46	Coral	173
Crítica	652	Dansa	13
Diversos	251	Internacional	17
Jazz	28	L'ànima del so	5
Musiques del món	20	Òpera	124
Opinió	11	Simfònic	102
Sin categoria	4	Video	1

Inici
Contacte
Edició digital
Publicitat
Sobre la RMC
Subscripcions
Webs recomanades